

Внутрішньополітичні перетворення 50-х років XX ст.

1. Внутрішньополітична ситуація на початку 1950-х років

На початку 1950-х років у СРСР та УРСР суперечності між потребами народу та партійно-державної номенклатури продовжували зростати. Компартія не бажала й не знала, як задовольнити очікування народу, не втративши влади. Тому вона й далі поширювала міф про боротьбу з капіталістичним світом. Замість того, щоб розвивати мирну економіку, витрати на оборону виснажували держбюджет.

Відбувалися «чистки» української інтелігенції, оскільки влада усвідомлювала, що настрої оновлення йдуть саме від освічених і талановитих людей.

З полиць магазинів зникали продукти харчування, товари щоденного попиту. Нестачу товарів широкого вжитку зумовлював першочерговий розвиток важкої промисловості. Значним тягарем для бюджету були економічно й екологічно не обґрунтовані проекти «великих сталінських будов», зміцнення армії. Звичним явищем стали черги. До жалюгідного стану було доведено село. Вихід із складного становища сталінське керівництво вбачало не в ефективній економічній політиці, а в традиційних пошуках винуватців бід. Так, Сталін ініціював гучні кампанії та репресії проти нових «ворогів».

Радянський агітаційний плакат. 1950-і роки

Протягом 1952 р. в Москві були сфабриковані «справи лікарів-убивць». На таку роль «обрали» найвидатніших представників медичної науки. В Україні цей список «відкрив» відомий харківський лікар В. Коган-Ясний. Кати з КДБ вибивали зізнання в навмисному вбивстві відомих партійних і державних діячів, терористичній та шпигунській діяльності.

Історичний факт

Щоб підтримувати суцільний психоз у суспільстві, влада регулярно влаштовувала масове «промивання мізків». Так, лише 1951 р. в УРСР було прочитано майже 25 тис. лекцій, які примусово вислухали 7,7 млн осіб. Тематика лекцій: «Великий російський народ — провідна нація СРСР» і

«Українські буржуазні націоналісти — смертельні вороги українського народу».

Показово, що від єврейських діячів в Україні вимагали зізнання про зв'язки з українськими націоналістами. Каральні органи розробляли версію про єврейсько-український антирадянський «заколот». Однак нову хвилю терору в березні 1953 р. обірвала смерть диктатора. Проте це не позначилося на українському рухові.

Боротьба за владу, що розпочалася в кремлівській верхівці, призвела лише до ускладнення політичної ситуації. Так, прагнучи зміцнити своє становище, міністр внутрішніх справ СРСР Л. Берія спробував вирішити питання щодо повстанського руху в Західній Україні та Литві. За його наказом до Москви привезли президента УГВР К. Осьмака, митрополита Й. Сліпого, сестер С. Бандери. Через В. Охримовича — члена Закордонного представництва УГВР, провідника ОУН Карпатського краю, схопленого в жовтні 1952 р., — чекісти сподівалися переконати українських націоналістів в недоцільності подальшої боротьби.

Згодом ці загравання були витлумачені як «спроби посварити український та російський народи» і стали новим приводом для репресій проти членів і лідерів націоналістичного руху. Їх повернули на заслання, у в'язниці, а В. Охримовича розстріляли.

У квітні 1953 р. Л. Берія ініціював амністію для в'язнів, засуджених на строк до 5 років. Було звільнено 1,2 млн осіб (54 % від тодішньої загальної кількості в'язнів). Амністія не стосувалася ув'язнених за політичними статтями, оскільки за ними передбачалися набагато більші строки. Зате свободу отримали сотні тисяч карних злочинців. Це різко підвищило рівень злочинності, чого й прагнув Л. Берія, щоб показати свою значущість як міністра внутрішніх справ та організатора боротьби з криміналітетом.

Водночас суперництво кремлівських керівників зумовило певне послаблення тоталітарного режиму, гуманізацію політичного та громадського життя й певне послаблення імперського тиску на Україну. Улітку-восени 1953 р. з концтаборів і місць заслання повернулися й перші несправедливо засуджені за те, що в роки війни проживали на окупованій нацистами території й були безпідставно звинувачені в «пособництві ворогові».

У вересні 1953 р. М. Хрущов був обраний першим секретарем ЦК КПРС. Боротьба за владу спонукала його ініціювати значні зміни в керівництві УРСР. Частка українців у республіканському й обласному керівництві сягнула понад 70 %, серед керівників великих підприємств — понад 50 %. Керівником республіканської партійної організації — першим секретарем — уперше було обрано українця О. Кириченка, другим секретарем — українця М. Підгорного. Першим заступником голови Ради міністрів УРСР був

призначений драматург О. Корнійчук, заступником — С. Стефаник, син відомого західноукраїнського письменника В. Стефаника.

Українська компартійна верхівка демонструвала свою покірність Москві й повністю підтримала М. Хрущова в боротьбі за владу. Водночас нове керівництво обережно домагалось більших прав в управлінні республікою. Як наслідок, до 1956 р. частка промисловості, підпорядкованої урядові УРСР, зросла з 35 до 76 %. У 1957 р. Держплану УРСР було передано функції планування та контролю над усією республіканською економікою. Разом з тим союзний центр продовжував утримувати управління УРСР у своїх руках. Рішення будь-якого центрального відомства були наказами, обов'язковими для виконання урядом УРСР.

2. XX з'їзд КПРС. Десталінізація

Після смерті Сталіна (1953) у СРСР вирували суцільні суперечності. По-перше, між народами імперії, які прагнули свободи, і російсько-радянським імперіалізмом, що прикривався більшовицькими гаслами про «щасливе майбутнє всього людства — комунізм». По-друге, між природним прагненням людини до вільного господарювання заради добробуту й родинного затишку та системою позаекономічного примусу, яка позбавляла людину стимулів до продуктивної праці й ініціативи. Так чи інакше, ця система мала трансформуватися або радикальним, революційним, або еволюційним шляхом.

В оточенні М. Хрущова зростало переконання, що державний тероризм, заснований на масових політичних репресіях і прискіпливому ідеологічному контролі, не має історичних перспектив. Він не може перетворити радянське суспільство на життєздатний організм, спроможний успішно вирішувати нагальні внутрішні проблеми й успішно конкурувати з розвинутим Заходом. Однак М. Хрущов запровадив реформи, які мали лише «очистити суспільство від негативних проявів». Хрущовські перетворення («хрущовська відлига») — це розширення партійної демократії та політичної лібералізації суспільного життя; прискорення економічного розвитку; поліпшення матеріального становища народу при збереженні тоталітаризму й контролю над економікою.

«Відлига» («хрущовська») — неофіційна назва внутрішньої політики другої половини 1950-х — початку 1960-х років СРСР, характерними ознаками якої стали частковий відхід від жорсткого сталінського тоталітарного режиму, послаблення каральних методів управління, певна гуманізація політичного, громадського й мистецького життя.

Культ особи (від латин. *cultus* — поклоніння) — сліпе поклоніння авторитету політичного діяча, перебільшення його дійсних заслуг,

обожнювання; у СРСР — звеличення єдиновладдя тоталітарного типу — Й. Сталіна — верствою компартійно-радянських функціонерів.

Доповідь М. Хрущова на XX з'їзді КПРС. Фото. 1956 р.

Подолавши головних конкурентів у боротьбі за владу, М. Хрущов постарався якомога швидше, достроково скликати XX з'їзд КПРС (14-25 лютого 1956 р.). Він виступив з доповіддю «Про культ особи та його наслідки», що містила критику культу особи Сталіна й таких його злочинів, як насильницькі депортації народів, застосування репресій проти ідеологічних противників. Промова була добре підготовлена, логічна, аргументована й повністю несподівана для більшості делегатів і здійснила на них величезне враження. Проте критика сталінської політики не була послідовною. По-перше, усі злочини та відверта некомпетентність вищого керівництва в 1930-1940-х роках пояснювалися винятково недоліками характеру Й. Сталіна; по-друге, зовсім не згадувалися виконавці злочинів. Критика була різкою, але не глибокою. Вона зачепила лише зовнішні, найбільш потворні прояви тоталітаризму, але не стосувалася його сутності, причин виникнення та засад функціонування. Промова створювала враження, що жертвами сталінізму були насамперед партійний, радянський та господарський апарати; що сталінські репресії не були породженням «соціалістичного ладу», а лише наслідком його «викривлення», відходу від «ленінського курсу». М. Хрущов підводив до думки, що подолання сталінізму є гарантією прав особистості, поваги до людини праці, «торжества соціалізму» тощо.

Після завершення доповіді її не обговорювали. Незважаючи на історичну обмеженість, XX з'їзд КПРС відчутно вплинув на трансформації радянського суспільства. Було покладено край масовому терору, припинено практику свавільного ігнорування законів владоможцями. Викриття культу особи Сталіна стало найграндіознішою подією в історії радянського суспільства.

Однак наступні події засвідчили консервативну обмеженість кремлівської верхівки, її неготовність здійснити глибоку десталінізацію суспільства.

Найхарактернішими ознаками трансформації радянського життя стали паралельні процеси десталінізації та лібералізації.

Улітку 1956 р. ЦК КПРС ухвалив постанову «Про подолання культу особи та його наслідків». Постанову було зачитано на окремих підприємствах Києва, Харкова, ряді шахт Донбасу. Перший мітинг щодо підтримки політики десталінізації відбувся в Київському педагогічному інституті.

Наскільки складним був процес десталінізації, красномовно засвідчує той факт, що партійне керівництво так і не наважилося опублікувати текст доповіді М. Хрущова для широкої громадськості. Членів партії ознайомлювали з ним спеціальним закритим листом. Повний текст доповіді оприлюднили в СРСР лише через 33 роки. Тоді ж ідею розвінчання культу особи Сталіна заперечувало багато комуністів. Було порушено питання про авторитет міжнародного комуністичного руху, який, мовляв, буде підірваний правдою про Сталіна.

***Десталінізація** — процес розвінчання та ліквідації культу особи Сталіна й сталінського політичного режиму.*

***Лібералізація** (від латин. *liberalis* — вільний) — надання більшої свободи в здійсненні чого-небудь; пом'якшення державного або адміністративного тиску («контролю») на різні сфери суспільного життя — політику, економіку та право.*

Перші народні дружинники охороняють громадський порядок. Фото. 1960-і роки

Критика культу ще раз пролунала на XXII з'їзді КПРС (осінь 1961 р.). На ньому йшлося й про злочини помічників Сталіна, зокрема Л. Кагановича, якого свого часу Сталін призначив секретарем ЦК КП(б)У, щоб посилити репресії в УРСР. Восени 1961 р. були масово демонтовані пам'ятники Сталіну, закрито музеї, перейменовані підприємства та колгоспи, а м. Сталіно перейменовано на Донецьк.

Одночасно з'явилися й перші ознаки лібералізації. Однією з ознак «хрущовської відлиги» стала оманлива демонстрація масового залучення громадськості до вирішення важливих суспільних проблем. Це були заходи

щодо зміцнення законності, участь громадян в охороні громадського порядку, утворення системи народного контролю. Наприкінці 1950-х років поширилася практика передання на поруки й перевиховання в трудових колективах осіб, які скоїли злочини. Для боротьби з вуличною злочинністю організовували народні дружини. У 1962 р. дружинників фактично зрівняли в правах з працівниками міліції. Тоді ж розпочалася кампанія боротьби з «дармоїдством і паразитичним способом життя, розкраданням соціалістичної власності». За допомогою органів народного контролю здійснювали державний та громадський контроль на підприємствах, в установах, організаціях і колгоспах. У повсякденній практиці формально запроваджували всенародне обговорення проектів законів, вагомих питань життя країни. Насправді всі важелі контролю КПРС утримувала у своїх руках.

Процеси десталінізації та лібералізації ліквідували лише найпотворніші прояви владного свавілля. Однак визначальні ознаки тоталітарного радянського політичного режиму залишилися незмінними.

3. Реабілітація жертв політичних репресій

Були проведені заходи для поновлення репутації, доброго імені громадян, незаконно засуджених за часів сталінізму. Реабілітація розпочалася у вересні 1953 р. з перегляду справ окремих партійних і державних діячів і членів їхніх сімей. Упродовж 1954 р. — на початку 1956 р. був здійснений перегляд кримінальних справ засуджених за т. зв. «контрреволюційні злочини», «антирадянську діяльність». Як наслідок, було звільнено майже 15 тис. політичних в'язнів з УРСР, з яких лише 1801 було повністю реабілітовано.

***Реабілітація** (від латин. *rehabilitatio* — поновлення доброго імені) — комплекс заходів щодо виправдання громадян, притягнутих до кримінальної відповідальності за сфальсифікованими доказами.*

У день ушанування пам'яті жертв сталінських репресій. Биківнянський ліс. Сучасне фото

Після XX з'їзду КПРС в Україні було створено 13 комісій, яким надавали право безпосередньо в концтаборах після особистого ознайомлення із засудженими приймати остаточне рішення щодо їхнього звільнення. Як правило, переглядали справи лише тих репресованих, які надіслали скарги особисто або за них це зробили їхні родичі, творчі спілки, громадські організації, членами яких вони були. Наслідком цієї роботи стала повна реабілітація 250 тис. осіб (переважно посмертно). Додому повернулися десятки тисяч в'язнів, а також і 65 тис. спецпоселенців — учасників національно-визвольного руху в 1940-х роках і членів їхніх родин.

У липні 1956 р. в пресі вперше з'явилися повідомлення про реабілітацію українських письменників М. Куліша, В. Еллана-Блакитного, Г. Косинки, І. Микитенка, З. Тулуб, В. Чумака, Д. Фальківського, театрального режисера Л. Курбаса та багатьох інших. Припинилося цькування українських опальних літераторів.

Однак реабілітація жертв політичних репресій другої половини 1950-х — першої половини 1960-х років мала обмежений характер. Більшість репресованих громадян не була реабілітована взагалі, їхні права не були повністю відновлені. Партійно-державне керівництво на чолі з М. Хрущовим не наважилося на перегляд політичних справ, сфабрикованих у 1920-1930-х роках, очевидно з огляду на те, що могли б відкритися факти їхньої особистої причетності до організації репресій. Не підлягали перегляду справи активних діячів ОУН та УПА, партійних діячів та інтелігенції, репресованих за звинуваченнями в «українському буржуазному націоналізмі». Не переглянули справ репресованих народів. їм не дозволили повернутися на рідні землі. У середині 1960-х років процес реабілітації був фактично припинений.

4. Ліквідація ГУТАБу (ГУЛАГу)

Придушення повстань 1953-1954 рр. у сталінських таборах означало не кінець руху опору тоталітарному режиму, а кінець ГУТАБу (ГУЛАГу), через «виправно-трудова табори» якого пройшло, за різними оцінками, від 30 до 55 млн в'язнів. Система сталінських концтаборів уже не змогла витримати завданих ударів і почала швидко розпадатися. Насамперед було ліквідовано особливі табори для політв'язнів, а в 1955 р. започатковано загальну реформу місць утримання. До 1957 р. було ліквідовано велику кількість таборів ГУТАБу (ГУЛАГу). Решту було реорганізовано й перейменовано на виправно-трудова колонії (установи). І хоча радянський тоталітарний режим не міг відмовитися від табірної системи СРСР, вона вже ніколи не відігравала таку роль, як за часів ГУТАБу (ГУЛАГу).